

Manuel Cuyàs

«Escrivia del que li passava a ell i aquesta regla tan aparentment anti-periodística el va convertir en un articulista tremendament viu, savi, popular, honest i divertit»

El periodisme català està de dol per la pèrdua de Manuel Cuyàs

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/204161/mor/periodista/manuel/cuyas>), un escriptor i gestor cultural que va fer el salt a la premsa diària de la mà del diari *El Punt* i que, a partir de les seves aparicions en tertúlies i d'haver escrit les memòries del president Jordi Pujol, va ser descobert a escala nacional. Per conèixer Cuyàs només calia llegir els seus articles a *El Punt* i després a *El Punt Avui* (<https://www.elpuntavui.cat/articles/mcuyas.html>).

Escrivia del que li passava a ell, i aquesta regla tan aparentment anti-periodística segons els canons acadèmics i de la professió el va convertir en un articulista tremendament viu, savi, popular, honest i divertit. Llegir-lo era agradable, però treballar-hi encara més. En Manuel va dirigir *El Punt del Maresme*, i ho feia com si fos el pare d'una redacció insultantment jove que vam aprendre d'ell a escriure -sense arribar a la seva categoria-, a llegir, a riure i a viure. Perquè si una cosa tenia en Manuel és que t'ho passaves bé al seu costat, i a diferència d'altres directors ell sí que tenia la capacitat de delegar, confiar i generar equips que esdevenien famílies.

En som uns quants, que vam créixer professionalment amb el periodista elegant de les corbates i els barrets. I ho vam fer en un entorn, el de la premsa de proximitat, en què en Cuyàs excel·lia. El seu bagatge cultural -era un pou de saviesa literària i cinematogràfica (<https://www.catorze.cat/noticia/302/14/pellicules/manuel/cuyas>)? li proporcionava un gruix que dignificava i enriquia l'actualitat local i la seva mirada a la vida quotidiana. Al Maresme, vam arribar a fer un diari com mai més es farà.

Gràcies a *El Punt*, la comarca està avui més vertebrada, i en Manuel era el director perfecte perquè provenia d'una de les famílies de Mataró més formades, cultes i sensibles, escrivia sobre tot el Maresme i pensava en clau de país. I ho vam fer en uns anys, en què el periodisme i els mitjans de comunicació jugàvem un paper determinant, molt més rellevant i prestigiat.

Inquiet de mena, era el millor convertint les anècdotes en categoria. De fet, caricaturitzava l'actualitat com ningú, segurament fruit de l'herència del seu pare, ninotaire i artista. Quan vaig començar a escriure el meu blog a internet (<http://www.saul.cat/>), un dia em va preguntar: "Per què escrius gratis si ja et paguen un sou al diari?" El blog em permetia intentar aprendre a escriure com ell. Massa encarcerat pel subjecte, verb i predicat, i per la formalitat de les entradetes de les notícies, només les cròniques eren l'espai per a un estil més d'opinió? interpretatiu en dèiem? en el paper. Amb els anys, en Cuyàs va fer el salt a Twitter (<https://twitter.com/ManuelCuyas>), i la seva aparent resistència a les noves tecnologies es va esvaïr perquè en Manuel era més modern i transgressor del que semblava.

Tenia l'habilitat per aprendre també dels joves, i aquests conversaven a les xarxes quan a Twitter encara s'hi podia respirar. A les tertúlies televisives i radiofòniques -va ser-ho de Xavier Gaset a *L'oracle* de Catalunya Ràdio- era un personatge enriquidor perquè defugia el perfil de tertulià amb argumentari de partit sota el braç. Políticament incorrecte en algunes ocasions, sabia agafar distància i relativitzar quan el pensament era únic. Deixa lectors orfes, amics de tots els colors, una gran família, i un estil genuí que els estudiants de periodisme haurien d'intentar imitar.